

Ác Báo Ghê Hồn

Dương-Vạn-Thạch, nhà nho ở quận Đại Danh, thuở nay có tánh sợ vợ lạ lùng.

Vợ, họ Doãn, độc dữ khác thường, chồng hơi làm điều chi trái ý, là vác gậy đập liền. Ông cụ thân sinh Dương, ngoài 60 tuổi và góa vợ đã lâu, họ Doãn coi cha chồng như tôi tớ. Dương cùng em là Vạn-Chung thường lên đem cơm bánh cho ông cụ ăn mà không dám cho vợ hay. Tội nghiệp ông cụ lợm khộm rách rưới quá, anh em không cho khách khứa thấy mặt, sợ bị chê cười.

Vạn-Thạch 40 tuổi chưa có con trai, cưới vợ bé là Vương thị, mà tối ngày không dám nói năng với nhau nửa lời.

Hai anh em lên quận đợi thi hạch, thấy một thiếu niên ăn mặc nhã nhặn, bắt chuyện để làm vừa lòng, hỏi thăm tánh danh, thiếu niên tự giới thiệu là Giới-Phủ họ Mã. Từ đó kết giao càng ngày càng thân mật, thăm hương thề quyết làm anh em, rồi từ biệt.

Chừng nửa năm sau, Mã bỗng dắt đồng bọn đến nhà Dương, vừa gặp lúc Dương lão ngồi ngoài cổng phơi nắng bắt rận; Mã tưởng đùa ỡ liên nói tên họ, nhờ vô thừa với chủ nhân.

Có người bảo cho Mã biết đó là cụ thân sinh ra hai anh em Dương, khiến Mã kinh ngạc. Anh em để đầu trần ra đón. Mã vô nhà khách, Mã xin ra mắt cụ ông, Vạn-Thạch nói trở là cụ se mình, rồi nắm tay mời ngồi hết chuyện nọ qua chuyện kia, chẳng dè gần tối. Vạn-Thạch thường nói để dọn cơm ra ăn, nhưng lâu lắm, vẫn chưa thấy cơm bung ra. Anh em thay phiên nhau chạy ra chạy vô, mấy lần, mới có thằng ở gây nhom xách hồ rượu ra, uống giây lát đã hết nhẵn.

Ngồi đợi giây lâu, Vạn-Thạch chạy đi thúc hồi kêu gọi, đồ cả mồ hôi trán, lại thấy thằng gây cầm bung cơm ra, cơm gạo lức và đồ ăn rất xoàng, chả có món gì ngon lành.

Ăn xong, Vạn-Thạch vội vã đi, Vạn-Chung thì ôm chần gối ra nằm ngủ với khách. Mã ngỏ lời phiên trách:

- Hôm trước tôi nghĩ anh em nhà ông cao nghĩa nên cùng đính ước anh em. Nay được trông thấy cụ già nhà ta thật tình chẳng được phụng dưỡng no ấm, khiến người đi đường thấy thế cũng xấu hổ giùm.

Vạn-Chung nhỏ lệ và nói:

- Tình riêng chất chứa trong tâm, thật khó nói ra lời. Nhà tôi không may, gặp người chị dâu ác độc mà anh tôi thì hèn nhát yếu đuối, bị vợ dày vò hết sức. Tôi với anh, nếu không phải có cái tình ăn thề kết nghĩa với nhau, thì sự xấu trong gia đình tôi như thế quyết nhiên không thể nói thiệt.

Mã nghe chuyện sững sốt than thở giây lâu rồi nói:

- Ban đầu ta định sáng sớm mai thì đi, nhưng nay nghe được chuyện lạ này, chả lẽ không mục kích một lần xem sao. Vậy có gian nhà nào bỏ không, xin cho tôi ở tạm, mặc kệ tôi tự nấu ăn lấy.

Vạn-Chung làm y theo lời, dọn riêng một căn nhà cho thầy trò Mã ở. Đêm khuya lấy trộm lúa gạo rau củ, đem tới tiếp tế cho Mã, hồi hộp chỉ lo chị dâu hay được thì khôn. Mã hiểu ý, hết sức chối từ, lại mời Dương lão đến ăn ngủ với mình, rồi tự ra ngoài chợ mua các thứ vải lụa về may quần áo cho cụ mặc, vớt hết đồ cũ rách rưới. Cha con anh em thấy Mã xử tử tế quá, đều cảm động tới khóc.

Vạn-Chung có thằng con trai tên là Hỷ-nhi, mới bảy tuổi, đêm nào cũng quần quýt nằm ngủ với ông nội. Mã vuốt ve nó và nói:

- Thằng bé này phước thọ hơn cha nó nhiều, duy có lúc trẻ phải vất vả thôi

Doãn thị thấy ông cụ được no ấm thì nổi giận, kiểm chuyện mắng chửi, bảo Mã khi không can dự vào việc nhà người ta. Ban đầu, những lời chỉ tiếng bác còn ở trong chốn buồng riêng, dần dà bay tới gần chỗ Mã ở; anh em họ Dương hồ thẹn toát mồ hôi, nhưng không sao bịt được miệng mẹ đừng nói. Mã làm lơ, như tuồng chẳng hay biết chuyện chi

Người vợ bé Vương thị có mang được năm tháng, mẹ mới hay lột áo nàng ra đánh đập thảm hại xong rồi gọi Vạn-Thạch đến, bắt quỳ xuống mặc quần áo đàn bà, lại vác gậy rượt đánh chồng chạy ra tới ngoài đường cái

Giữa lúc ấy Mã ở ngoài đường, cho nên Vạn-Thạch xấu hổ không dám thò mặt ra, nhưng bị mẹ đuổi tới sau lưng, đành phải chạy tuốt ra ngoài mà trốn. Mẹ theo ra, khoanh tay dậm cẳng, chửi rủa vang trời, hai bên xóm giềng đổ ra xem đầy đường chật ngõ. Mã trở vào mặt mẹ và thét:

- Bước đi ! Bước đi !

Mẹ lập tức day mình trở vô, dường như bị ma quỷ rượt đuổi, đến nỗi tuột cả giày vớ, vải quần cẳng rơi ra lòng thòng trên lộ, chạy cẳng trơn mà về, sắc mặt xám ngắt như gà mới cắt tiết, một lúc lâu mới hoàn hồn.

Con hầu đem giày vớ khác cho mẹ mang xong, đầm ngực khóc rống, gia nhân đều sợ, chẳng ai dám hỏi han an ủi gì cả

Trong khi đó, Mã lôi Vạn-Thạch về căn nhà mình ở riêng, cời y phục đàn bà ra cho, thế mà Vạn-Thạch cự nự không chịu, chỉ sợ khăn yếm tuột ra; Mã phải lấy sức mạnh mới cời ra được. Chàng đứng ngồi run rẩy không yên, vì sợ mẹ bắt lỗi sao chưa được cho phép, đã vội cời ra. Mãi sau dò biết vợ đã nín khóc rồi, bấy giờ mới dám mò về, len lén đi tới trước mặt, mẹ không nói một tiếng gì, vội vã đứng dậy, đi vô buồng nằm ngủ

Bấy giờ chàng mới định thần yên tâm, nói riêng với em, cho Mã là người lạ. Nội nhà cũng lấy thế làm kỳ, tụ họp xăm xỉ với nhau, hơi lọt đến tai mẹ, làm mẹ càng thêm tức giận, đánh đập nô nê khắp lượt. Lại kêu đến người vợ bé, nhưng nàng bị đánh đêm hôm trước còn đau nặng quá, chỗi dậy không được. Mẹ cho là giả đò, đến tận giường nằm mà đánh nàng tới băng huyết truy thai mới thôi !
Đứng trước những việc tàn nhẫn như thế, Vạn-Thạch vừa thừa lúc vắng người, than khóc với Mã

Mã kiếm lời an ủi, rồi gọi tiểu đồng dọn cơm tử tế cho chàng ăn, mãi đến canh hai còn cầm giữ không cho chàng về

Mẹ ở buồng riêng, giận chồng không về, đã toan đi kêu rao, mắng chửi cả chồng lẫn Mã cho đã nư giận, bỗng nghe có tiếng gõ cửa, liền bảo con thị nữ chạy ra mở, không dè cửa mở toanh, một người khổng lồ dữ dội bước vào, bóng che khắp nhà, mặt mày như quỷ. Kế mấy người nữa theo chân vô, tay đều cầm dao búa ghê sợ. Mẹ hoảng hồn mất vía, toan la lên, người khổng lồ đâm dao ngay cổ họng và nói :

- Hề la thì giết chết lập tức.

Mẹ năn nỉ đem vàng lụa ra chuộc mạng, nhưng người khổng lồ gạt đi:

- Tao là sứ giả âm ty, không thèm tiền bạc của mày, chỉ cốt lấy trái tim của con đàn bà ác độc mà thôi

Nghe nói, mẹ càng sợ hãi, lay lục giập trán dưới đất. Người khổng lồ rút dao găm, vạch trước ngực mẹ và kể ra từng tội lỗi:

- Như tội này có đáng giết không ?

Nói ra như mỗi tội vạch một khía . Phàm những việc làm độc ác của mẹ thuở nay đều vạch gần hết, vết dao khía vào da thịt, có tới mấy chục. Sau cùng lại hạch tội nữa

- Người vợ bé của chồng sinh ra thằng con trai, cũng là nòi giống nhà mi, sao mi nỡ đánh tới trụy thai, việc này không thể tha thứ được.

Nói đoạn, sai mấy người tùy tùng nắm chặt lấy tay mẹ, để mở bụng con đàn bà ác độc xem ruột gan ra sao . Mẹ cúi đầu van lạy, thề xin ăn năn chừa lỗi . Chợt nghe cửa giữa mở đóng, và có tiếng nói thình không:

- Dương Vạn Thạch đã tới kia . Con ác phụ đã nói chừa lỗi, vậy hãy để cái mạng nó đó

Mấy người liền bỏ đi tản lạc.

Giây phút chàng vô, thấy vợ cỡi trần bị trói, trước ngực có vết dao ngang dọc, không thể đếm hết. Chàng cỡi trói và hỏi nguyên do, lấy làm kinh hãi, nhưng trong bụng hơi nghi là do Mã làm ra . Hôm sau thuật chuyện cho Mã nghe, Mã cũng tỏ vẻ sợ hãi

Từ đó mẹ bớt làm sai, luôn mấy tháng không dám thốt ra nửa lời hung dữ . Mã nghe rất mừng bảo Vạn-Thạch:

- Giờ tôi nói thiệt với anh, phải kín miệng nhé! Hôm nọ tôi thi thố cái thuật còn con để làm cho chị biết sợ mà sửa lại tánh nết. Nay anh chị được hoà thuận rồi, tôi tạm xin từ giả

Mã nói xong, thầy trò ra đi

Đêm nào như đêm nầy, mẹ cố giữ Vạn-Thạch ngủ chung, hết sức vui vẻ chiều chuộng. Thuở giờ chàng chưa từng được biết thú vị ấy, nay mới được hưởng, đến nỗi đứng ngồi đều thấy bồn chồn. Một đêm, mẹ chợt nhớ lại người khổng lồ mà còn run sợ; chàng muốn nịnh vợ hơi lộ mòi giả mạo cho vợ yên tâm. Bất đồ mẹ bắt được thóp ấy, liền vùng chỗi dậy, o bế gạn hỏi, chàng tự biết đã nói lỡ lời, không giấu được nữa, bèn nói thật đầu đuôi . Mẹ nổi giận lôi đình, mắng chửi rầm rĩ . Bây giờ tới phiên chàng sợ hãi run người tái mặt, quỳ xuống bên giường mà chịu trận

Mẹ không thềm ngó tới . Chàng van lơn tha thiết mãi đến canh ba, mẹ mới thềm nói:

- Giờ muốn được tao xá tội cho, thì phải lấy dao vạch ngực may y như con số tao đã phải chịu, có vậy cái hận này mới tiêu được cho

Tức thời mẹ đứng phắt lên, chạy vô bếp lấy con dao phay ra . Chàng sợ quá chạy trốn, mẹ rượt theo, làm vang động cả nhà, đến nỗi chó sủa gà kêu, gia nhon cùng thức dậy một lượt.

Vạn-Chung thấy thế, động lòng thương anh, bất giác nổi dóa, lượm cục đá ném vào chị dâu, trúng giữa đầu mẹ ngã xuống chết tốt. Vạn-chung nói:

- Ta chết cha anh được sống là ta hả lòng.

Nói rồi nhảy tuốt xuống giếng, người ta vớt lên thì đã ngộp nước tắt thở rồi

Giây lát mẹ hồi tỉnh, nghe tin Vạn-chung đã chết, cơn giận cũng nguôi

Sau khi chôn cất xong, vợ góa của Vạn-chung thương xót đứa con, thề ở vậy thờ chồng., nhứt định không cải giá . Mẹ thấy em dâu như thế, chẳng an ủi khuyên khích thì chớ, lại còn mắng nhiếc hàng ngày không cho ăn cơm, bắt ép nàng đi lấy chồng cho khuất mắt.

Nàng đi rồi, để lại đứa con mồ côi, sớm tối bị bác gái đánh đập khổ sở . Mỗi bữa gia nhon ăn no nê rồi, mẹ mới thí cho nó cơm dư canh cạn. Trải nửa năm thằng bé gầy nhom chỉ còn da bọc lấy xương, thở chẳng ra hơi

Một hôm thỉnh linh Mã đến. Vạn-thạch căn dặn người nhà chớ nói cho mẹ hay

Mã trông thấy ông cụ lại rách rưới lam lũ như hồi nào, trong lòng sừng sốt tức tối, lại nghe chuyện Vạn-chung chết oan mà thương, đầm chân đầm ngực gào thét rất bi thảm

Thằng bé thấy Mã đến, chạy lại quần quýt vồn vã, kêu gọi Mã thúc luôn miệng. Thoạt tiên Mã không biết là thằng bé nào, chừng nhìn kỹ mới nhận ra, kinh ngạc và nói:

- Trời đất ơi! tại sao cháu tiểu tụy đến nỗi này

Ông cụ tỉ tê, thuật rõ sự tình. Mã phát phần, bảo Vạn-thạch:

- Lúc trước tôi vẫn nghĩ anh chẳng phải loài người, nay quả đúng như thế . Anh em hai người chỉ có một đứa bé này nối dõi tông đường, thế mà đành tâm giết nó chết đi lần hồi như vậy đây, là nghĩa thế nào ?

Vạn-thạch chẳng nói được câu gì, chỉ ngồi cúi đầu cụp tai mà khóc rầm rức

Chàng ngồi tiếp Mã một lát, thì mẹ đã hay tin có Mã đến rồi . Tuy mẹ chẳng dám thò mặt ra đuổi khách, nhưng gọi réo chồng phải vô, bạt tai chàng tối tăm mặt mày, bắt phải tuyệt Mã đi . Chàng nuốt lệ trở ra, những dấu vết tát tai còn in đỏ trên mặt. Mã giận quá nói:

- Anh không làm oai với chị được, nhưng lại chẳng tống cổ đi được ư ? Mẹ đánh cha giết em như thế mà anh còn nhịn. Đâu phải là giống người nữa chớ ?

Chàng nghe, thở dài, có vẻ động lòng. Mã lại khích thêm:

- Nếu tống cổ mẹ không chịu đi, thì anh phải lấy sức mạnh đuổi đi cho bằng được. Dù phải giết phức cũng đừng thềm sợ. Tôi có đôi ba bạn thiết đều giữ chức lớn ở kinh đô, tất họ sẽ hợp lực cứu anh, nhất định vô sự

Chàng gật đầu, hung hãn chạy vào trong nhà vừa đụng đầu mẹ, mẹ thét hỏi định làm gì mà sắc mặt hầm hừ thế . Chàng luống cuống và thất sắc chống tay xuống đất nói:

- Chú Mã xúi tôi đuổi mình đi

Mẹ nổi dóa, ngánh lại tìm dao hay gậy để đánh chồng. Vạn-thạch sợ, vội vàng chạy ra với Mã . Mã phi nhò nói:

- Anh thật là người hư hỏng, không dạy bảo được nữa rồi

Nói đoạn, mở tráp lấy ra gói thuốc bột đem hòa với nước, trao cho Vạn-thạch uống

- Thuốc này là thuốc trượng phu tái tạo đây . Trước kia sở dĩ tôi chưa muốn dùng, vì có nó có thể hại người . Nay cực chẳng đã, phải cho anh dùng thử xem sao

Chàng uống thuốc ấy vô giây lát, nghe phần khí nổi lên phùng phùng, như có lửa bốc cháy trong ruột gan, ma không sao nhịn được nữa . Tức tốc chạy vào buồng vợ, gằm hét như sấm. Mẹ chưa kịp hỏi gì, chàng đã co giò đá phốc một cái, mẹ ngã bắn xa mấy thước. Rồi hai tay hai cục đá làm như quả đấm, cứ thụi mãi vào mẹ huỳnh huých, không biết là bao nhiêu mà đếm. Mẹ bị đấm đá sây sát cả thân thể, nhưng

miệng còn mắng chửi lia lịa . Chàng liền rút dao mang bên cạnh sườn ra, mụ vừa chửi vừa nói:

- Bộ mày rút dao ra, dám giết tao chết đấy chẳng ?

Vạn-thạch chẳng nói chẳng rằng, hươi con dao chém vào bắp đùi mụ, đứt phăng một miếng thịt lớn bằng bàn tay rơi xuống mặt đất

Chàng toan chém nữa, mụ khóc xin tha tội . Nhưng chàng không nghe, lại chém một dao . Người nhà thấy chàng nổi cơn hung dữ thái quá, vội vàng xúm lại, cố sức lôi ra bên ngoài . Mã chạy tới đón rước, cầm tay an ủi chàng còn cơn giận chưa hết, chỉ lâm le chạy vô tìm vợ để chém nữa, Mã cố ngăn lại mới thôi

Một chốc, hơi thuốc tan dần, chàng ngán cả người, như giấc chiêm bao mới tỉnh. Mã căn dặn ân cần:

- Anh chớ có ngã lòng yếu vía đấy nhé ! Cái đạo làm chồng được phần chân lên, quan hệ ở chuyện này đó . Tẩu tẩu khiến anh sợ hãi quá lỗ như thế, chẳng phải là chuyện đầu hôm sớm mai gì, sự thật do mỗi ngày một tí, dần dà mà có đã lâu lắm rồi . Chẳng khác chi hôm qua anh chết mà ngày nay sống lại, vậy từ đây nên ráng tẩy cũ thay mới, nếu lại chịu lùi bước phen nữa thì hỏng to

Rồi tức thời bảo Vạn-thạch vô trong nhà dò xem. Mụ thấy chàng trở vô, chân tay run rẩy, tim nhảy thùm thụp, kêu gọi thị nữ đỡ mình, toan quỳ xuống lạy lạy. Chàng ngăn lại mới thôi . Trở ra thuật chuyện cho Mã hay . Hai cha con thấy gia đình thay đổi như vậy, đều lấy làm vui mừng. Mã muốn đi, cha con cùng năn nỉ lưu lại, nhưng Mã cố từ:

- Vừa rồi tôi có việc phải đi Đông hải, cho nên tiện đường ghé thăm. Giờ tôi phải đi, để bạn trở về lại cùng hội họp

Liên hôm đó Mã lên đường. Hơn một tháng, mụ mới bình phục, thờ phượng ông chồng hết sức tử tế, hân hoi . Nhưng dần dà thấy chồng chẳng có tài nghệ gì đáng sợ, thế rồi lần hồi đâm ra dễ người, lờn mặt, kể đến chế diễu, rồi tới mắng chửi . Không bao lâu, thói cũ lại hiện xuất nguyên hình. Ông cụ không chịu thấu, đang đêm bỏ nhà trốn đi Hà nam, nhập tịch đạo sĩ . Vạn-thạch biết vậy, nhưng chẳng dám đi tìm cha về

Cách trên một năm, Mã đến, trông thấy tình cảnh mà chán, trách móc Vạn-thạch tận tụy, rồi gọi Hỷ nhi ra, ẵm ngồi trên mình lừa, gia roi đi thẳng.

Từ đó, người làng đều khinh Vạn-thạch, chẳng ai thèm chơi với . Chàng lên tỉnh thi khảo khóa, văn bài dở quá nên bị đánh rớt và bôi tên trong sổ sĩ tử tỉnh nhà

Bốn năm năm sau, nhà chàng phát cháy, tất cả cửa cải nhà cửa đều hóa ra tro bụi, lại cháy lan cả hàng xóm. Người làng chung đơn lên quận thưa kiện, chàn gỏi xử phạt tiền rất nặng. Gia sản còn sót lại chút nào, dần dà tiêu sạch, tới nước không có túp lều mà ở . Mấy làng quanh miền bảo nhau không cho Vạn-thạch ở đậu, không cho thuê nhà . Anh em Doãn thị (bên vợ) cũng giận những việc thất đức mụ làm bấy lâu, cho nên cự tuyệt không chứa cũng không giúp đỡ gì hết.

Vạn-thạch bí lối cùng đường đem bán nàng hầu cho một nhà giàu sang, rồi dắt vợ xuống ghe đi Hà nam. Đến lúc tiền ăn đường sạch trơn, mụ không chịu theo nữa, một hai kiếm chuyện để tự do đi lấy chồng khác.

Vừa gặp dịp một người làm nghề mổ heo mới góa vợ, bỏ ra ba trăm quan tiền mua mụ đem đi . Chàng bỏ vợ một thân, ăn xin khắp xóm này làng kia lần mò đến xin trước cửa một nhà quan, bị tên gác cửa thét mắng đuổi đi, không cho vô trong. Giây lát một vị quan trẻ từ trong đi ra, chàng phục dưới đất mà khóc. Quan nhìn đi nhìn lại, hỏi qua tên họ, rồi sững sờ nói:

- Cơ khổ ! Bác tôi đây mà ! Sao bác nghèo nàn đến thế

Vạn-thạch nhìn kỹ, biết là Hỷ nhi, bắt giắc khóc rống, theo cháu vô trong nhà, thấy nguy nga bóng lộn. Giấy lát, ông cụ vịn vai một tiểu đồng từ trong bước ra, cha con đối nhau bi thương tâm tức. Chàng kể rõ tình cảnh điều đứng cho thân phụ nghe

Nguyên khi Mã ấm Hỷ nhi ra đi, đưa thẳng tới đây. Mấy hôm sau lại đi tìm ông cụ đến, cho hai ông cháu ở chung với nhau, rồi rước thầy về dạy Hỷ nhi học. Thằng nhỏ thông minh, mười lăm tuổi đậu hạch, năm sau thi Hương đậu cử nhơn. Mã cưới vợ cho xong xuôi, muốn từ giã đi; ông cháu cùng khóc lóc cầm giữ ở lại. Mã nói:

- Tôi không phải người ta đâu. Thật là chồn tiên, các bạn đồng đạo chờ tôi đã lâu, phải để tôi đi mới dặng.

Bấy giờ cậu cử Hỷ nhi kể chuyện ấy cho bác nghe, lòng còn cảm động chan chứa. Nhơn dịp nghỉ lại hồi xưa Vương thị (vợ bé của bác Vạn-thạch), cùng chịu đối đãi bạo ngược như mình, động lòng thương hại, bèn cho xe ngựa và người đem tiền bạc theo để chuộc Vương thị về

Vương thị về hơn một năm, sinh đứa con trai, nhân đó nhắc nàng lên ngôi vợ cả

Còn Doãn thị đi theo người chồng mổ heo được chừng nửa năm, lại giờ thối ngang tàng như xưa. Thằng chồng nổi giận, sẵn dao mổ heo, xẻo phăng của mụ một miếng thịt đùi, lại lấy dây trói mụ lại, treo rút lên xà nhà, xong rồi gánh thịt heo ra đi

Mụ đau quá kêu la rầm rĩ, lối xóm mới hay. Người ta đến cởi trói và cắt dây, mụ la đang vang dậy làng xóm. Từ đó, hễ thấy mặt anh chàng mổ heo đến thì sợ hãi đến sồn tóc gáy và lạnh buốt xương sống. Chỗ đùi tuy lành, nhưng mà què một cẳng, phải đi khập khểnh, nhưng vẫn sớm hôm phục dịch vất vả, chớ hề dám than van, trễ nãi. Mỗi khi chàng mổ heo say sưa về nhà, là mỗi lần đánh chưởi mụ thậm tệ. Tới đây mụ mới hiểu ra thuở trước mình ác độc với thiên hạ ra sao, giờ mình phải chịu cũng thế

Một hôm Dương phu nhơn (vợ Hỷ nhi) cùng bác gái Vương thị đi lễ chùa, các cô các bà nông dân ở quanh đó xúm lại chào mừng. Doãn thị cũng ở trong đám đó, nhưng thập thò không bước tới gần. Vương thị hỏi mụ ấy là ai? Gia nhơn thưa là vợ người bán thịt heo, họ Trương; đồng thời thét bảo mụ phải đến gần cúi đầu làm lễ. Vương thị cười và nói:

- Con mẹ này đi theo thằng mổ heo, chắc không thiếu thịt ăn, sao mà ốm gầy đến thế?

Doãn tức và then, về nhà muốn thất cổ chết phứt. Nhưng giây yếu quá không chết. Anh chàng ghét thêm. Hơn năm sau chàng mổ heo qua đời, mụ đi đường gặp Vạn-thạch, đứng nhìn xa xa, nước mắt tuôn như mưa. Vạn-thạch ngại mặt tôi tớ đi bên cạnh, không hỏi gì đến mụ, về nhà bàn với cháu, tính cho mụ trở lại. Cháu nhất định không nghe

Mụ bị người làng xóm khinh bỉ quá, hết chỗ nương tựa, theo lũ ăn mày kiếm ăn. Thỉnh thoảng, Vạn-thạch còn hện hò gặp mụ trong một ngôi chùa, Hỷ nhi cho thế là nhục, ngầm sai bọn ăn mày bêu xấu, bấy giờ chàng mới chịu tuyệt.

Chuyện này về sau ra sao, ta không nghe nói